Anita Fabricius' prædiken Sidste søndag i kirkeåret

Taler
Anita Fabricius
Præst

Dato
22. november 2026

Sted
Skødstrup Kirke, Aarhus

Omstændigheder
Prædikenen blev transmitteret i programmet Gudstjeneste på P1.

Prædikentekst
Matthæusevangeliet, kapitel 11, vers 25-30

Salmer
DDS 732: Dybt hælder året i sin gang
DDS 7: Herre Gud! Dit dyre navn og ære
DDS 128: De dybeste lag i mit hjerte
DDS 733: Skyerne gråner og løvet falder
DDS 431: Herre Kristus, dig til ære

Jeg tror, de fleste af os har sådan et sted derhjemme.

En skuffe.

Et skab.

En stol i soveværelset.

Et sted, hvor vi lægger alt det, vi ikke lige ved, hvad vi skal gøre af.

Det tøj, der hverken er rent eller beskidt.

En nøgle, vi har glemt, hvad åbner.

En kuglepen uden blæk.

Tre elastikker.

Og et fødselsdagskort, vi ikke nænner at smide ud.

Vi gemmer det.

For man ved jo aldrig.

Sådan forestiller jeg mig også, at der er en skuffe inden i os.

Måske et helt skab.

Ja, måske er der en mening med at vores hjerte har hele fire kamre.

Til alt det dér, vi ikke rigtig ved, hvad vi skal stille op med.

Bekymringer over verdens tilstand eller vores kæres ve og vel.

Længsler.

Drømme.

Det, vi burde have gjort noget ved for længe, længe siden.

Der kan ligge ganske meget i sådan en menneskeskuffe.

Og selv om vi måske aldrig rigtig åbner den helt, så kan vi godt mærke, når hængslerne begynder at hænge og låsemekanismen trænger til at blive smurt.

...

I dag er det sidste søndag i kirkeåret.

Kirkens nytårsaften.

Desværre uden champagne og kransekage.

Og formentlig også uden nogen, der stiller sig op på kirkebænken og hopper ind i det nye år.

Nok mest fordi man skal hænge der i luften en uges tid.

Men i dag er en dag, hvor vi får lov at standse op.

Være tankefulde.

Se tilbage.

Se frem.

Om en uge er det første søndag i advent.

Der hvor vi tænder lys og synger om håb.

Men inden, da bliver vi svøbt i nogle af de fineste ord i hele Det Nye Testamente.

Jesus siger:

Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Husk han siger ikke:

Kom til mig, alle I, der har styr på det.

Alle I, der har fået ryddet op i skufferne.

Alle I, der har tjekket AULA, været en nærværende far eller en overbærende ægtefælle.

Alle I, der har drukket vand nok og gået titusinder skridt.

Nej.

Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder.

Det er en invitation til ganske almindelige mennesker.

Sådan nogle som os.

Med rod i skufferne.

Levet liv i gemmerne.

...

Når jeg som barn stod ved køkkenbordet med mine små hænder i opvaskevand eller lagde skiver af agurk på de leverpostejmadder min far havde smurt, så kunne jeg se over på nabohusets vestvendte væg.

Og dér, på et ganske almindeligt parcelhus fra 70erne, hang en mærkelig mørkebrun tingest i gammelt slidt træ.

Et undrende barn måtte selvfølgelig spørge, hvad det egentlig var for en tingest?

Og jeg fik fortalt at det var et åg.

Et gammelt redskab, man kunne tage over skuldrene, så det man bar på, blev lettere at bære.

Og så fik fantasien ellers frit løb.

Ofte havde jeg lyst til at hænge ting på hver af de to jernkroge i siderne.

Skabe ligevægt.

Tit drømte jeg om at tage åget ned fra væggen og lægge det på mine skuldre og mærke letheden.

Jævnt hen forestillede jeg mig at enhver af os var født med to gedigne zinkspande i hænderne.

Sådan nogle der strammer lidt og giver røde rander i håndfladerne.

Når vi er små, er de nærmest/ tomme.

De svinger let, mens vi hinker gennem barndommens gader.

Efterhånden kommer der noget i.

En enkel bekymring.

Et stort ansvar.

Et brat dødsfald.

Et par skovlfulde dårlig samvittighed.

Og før vi ved af det, går vi rundt med to temmelig tunge spande.

Nogle menneskers spande bliver fyldt alt, alt for tidligt.

Andre får lov at gå længe med lette skridt.

Og nogle dage kan det føles, som om der kommer en ekstra skovlfuld grus til maskineriet, netop som jeg tænkte, at nu kunne det vist være nok.

Sådan er et helt almindeligt liv.

Ikke kun.

Men også.

For der findes jo også heldigvis duften af nybagt brød.

Et barnebarn, der lægger sin kind mod min skulder.

En nabo, der kommer forbi med en pose æbler.

Latter omkring et middagsbord og dét mirakuløse, at vi hver især kan bøje os som valmuer i vinden uden at knække.

Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

Ingen af os bliver lovet et liv uden indimellem tunge zinkspande i henved hudløse hænder.

Men vi bliver lovet at vi ikke skal bære dem alene.

At vi til enhver tid og altid kan tage åget over nakken og hænge vores spande på de rustne jernkroge.

Vægten bliver fordelt. Nogen bærer med. Og måske lærer vi langsomt, at livet ikke skal bæres med knyttede næver, men med åbne hænder.

Se, det betyder ikke, at alt det tunge pludselig bliver let.

Savn er stadig savn.

Sygdom stadig sygdom.

Og en bekymring for én, man elsker, forsvinder ikke nødvendigvis, fordi man folder sine hænder.

Men det betyder, at vi får lov at lægge noget af vægten fra os.

At noget bliver helt af at blive delt.

At vi ikke skal holde hele verden oppe med vores egne to hænder.

...

Måske lagde I allerede mærke til fra begyndelsen.

I dag var det ikke kun Jesus, men også profeten Mika, der overhældte os med håbefulde ord.

Vi hører vi om en fredfyldt fremtid.

Og det er vel egentlig ret rart at tænke på.

Sværd skal smedes om til plovjern.

Spyd til vingårdsknive.

Det, der var skabt til at ødelægge, skal bruges til at dyrke jorden.

Det, der kunne tage liv, skal bruges til at skabe liv.

En vidunderlig og vild tanke, særligt i en verden, hvor vi stadig bruger ubegribelige kræfter på at finde nye måder at slå hinanden ihjel på.

Men Gud drømmer åbenbart og heldigvis større end os.

Hvor vi ser et sværd, ser han plovjern.

Hvor vi ser en afslutning, ser han begyndelse.

Min tro er at Guds fred altid begynder i det små.

Når vi hver især lægger noget af det fra os, vi ellers har brugt så mange kræfter på at kæmpe med.

...

Paulus forsøger at følge med de to andre og indskyder at vi er Guds tempel.

Guds ånd bor i dig!

Smag lige på de ord.

Det er ret svimlende.

Det betyder, at Guds ånd bor i helt almindelige mennesker med rod i skufferne og slidte håndflader.

Det betyder, at der altid er mere at sige om dit liv end du kan sige dig selv.

At du og jeg er mere end summen af vores fejl og fyldte spande.

Du er et menneske, Gud har taget bolig i.

Det er forunderligt.

Og det forpligter!

Ikke til at være perfekt.

Men til at være medmenneske.

Til at gøre verden en lille smule mere beboelig.

Og det smarte er, at hvis du tager de spande du bærer på og hænger dem op på hver sin krog på åget, så har du – vupti – hænder frie.

Frie til at række ud.

Frie til at tage imod.

Frie til at være noget for nogen.

Frie til at bære noget for nogen.

Måske endda til at bære et lille blus med glæde.

Og lige dét, det er der så meget vidunderligt liv i.

Amen.

Kilde
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Sidste søndag i kirkeåret

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/anita-fabricius-praediken-sidste-sondag-i-kirkearet